

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
3 päivänä maaliskuuta 2005 *

Asiassa C-499/03 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 25.11.2003,

Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH, kotipaikka Frankfurt am Main (Saksa), ja

Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH, kotipaikka Langen (Saksa),

edustajinaan Rechtsanwalt K. Landry ja Rechtsanwalt L. Harings,

muutoksenhakijoina,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinhään X. Lewis ja J. Schieferer, prosessi-osoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Borg Barthet sekä tuomarit J.-P. Puissochet ja J. Malenovský (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: L. A. Geelhoed,

kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.9.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.10.2004 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Valituksessaan Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH ja Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH (jäljempänä Biegi ja Commonfood tai yhdessä valittajat) vaativat kumottavaksi Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-309/01 ja T-239/02, Biegi Nahrungsmittel ja Commonfood vastaan komissio, 17.9.2003 antamaa tuomiota (Kok. 2003, s. II-3147; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä hylkäsi ensinnäkin Biegin kanteen, jossa tämä vaati osittain kumottavaksi 14.8.2001 tehtyä komission päätöstä K(2001) 2533 (REC 4/00), jossa todettiin aiheelliseksi kantaa jälkikäteen tuontitullit, joita ei ollut kannettu siipikarjanlihan tuonnista 13.–18.7.1995 ja 4.–22.9.1995 Thaimaasta,

sekä toiseksi Commonfoodin kanteen, jossa tämä vaati kumottavaksi 5.3.2002 tehtyä komission päätöstä K(2002) 857 (REC 4/01), jossa todettiin aiheelliseksi kantaa jälkikäteen tuontitullit, joita ei ollut kannettu siipikarjanlihan tuonnista 24.7.1995 Thaimaasta (jäljempänä riidanalaiset päätökset).

Asiaa koskevat säännökset

- 2 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 1 kohdassa seuraavaa:

”1 Tiettyjen korkealaatuista naudanlihaa, sianlihaa, siipikarjanlihaa, vehnää sekä vehnän ja rukiin sekaviljaa ja leseitä, lesejauhoja ja muita jätetuotteita koskevien yhteisön tariffikiintiöiden avaamisesta ja hallinnosta 29 päivänä maaliskuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 774/94 (EYVL L 91, s. 1) 3 artiklalla avattiin [1.1.1994] alkaen CN-koodeihin 0207 41 10, 0207 41 41 ja 0207 41 71 kuuluvalla kananlihalle vuotuinen yhteisön tariffikiintiö, jonka kokonaismäärä on [15 500] tonnia. Kiintiössä kannettava yhteinen tullitariffi vahvistettiin 0 prosentiksi. Tämä sama vuotuinen yhteisön tariffikiintiö, jossa tulliprosentti on 0, pysytettiin voimassa asetuksen N:o 774/94 muuttamisesta 18.9.1995 annetun komission asetuksen N:o 2198/95 (EYVL L 221, s. 3) 1 artiklassa, ja tätä asetusta sovelletaan sen 2 artiklan mukaisesti 1 päivästä heinäkuuta 1995.”

- 3 Asetuksessa (EY) N:o 774/94 säädetyn tuontijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä siipikarjanliha-alalla 22 päivänä kesäkuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1431/94 (EYVL L 156, s. 9) — joka 8 artiklansa mukaan tuli voimaan 26.6.1994 — 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Liitteessä I määrättyihin ryhmiin kuuluvia tuotteita asetuksen — — N:o 774/94 3 ja 4 artiklassa avattujen tariffikiintiöiden mukaisesti yhteisöön tuotaessa on esitettävä tuontitodistus.

Järjestelmään kuuluva tuotemäärä ja maksu esitetään kunkin ryhmän osalta liitteessä I.”

- 4 Asetuksen N:o 1431/94 liitteessä I 0 prosentin suuruista maksua on sovellettu Thaimaasta peräisin olevan, CN-koodeihin 0207 41 10, 0207 41 41 ja 0207 41 71 kuuluvan kananlihan 5 100 tonnin vuosittaiseen määrään (2 ryhmä). Samaa maksua on sovellettu Brasiliasta peräisin olevan, edellä mainittuihin CN-koodeihin kuuluvan kananlihan 7 100 tonnin vuosittaiseen määrään (ryhmä 1) ja muista yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan kananlihan 3 300 tonnin vuosittaiseen määrään (3 ryhmä).
- 5 Tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, s. 1) 1 artiklalla on otettu käyttöön uusi tavaroiden nimikkeistö (jota nimitetään yhdistetyksi nimikkeistöksi tai lyhennettynä CN-nimikkeistöksi). Yhdistetty nimikkeistö on tämän asetuksen liitteessä I, ja tässä liitteessä vahvistetaan myös sovellettavat tulliprosentit sekä muut vaaditut tekijät.

6 13.6.1995 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1359/95 (EYVL L 142, s. 1) muutettiin neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 liitteitä I ja II ja kumottiin asetus (ETY) N:o 802/80. Asetuksen N:o 1359/95 3 artiklan mukaan tämä asetus tuli voimaan 1.7.1995.

7 Näin muutetussa muodossa yhdistetyn nimikkeistön kolmannessa osassa, jonka otsikkona on "Tariffiliitteet", olevassa III jaksossa, jonka otsikkona on "Kiintiöt", on liite 7, jonka otsikkona on "WTO-kiintiöt, jotka toimivaltaiset viranomaiset avaavat". Tämän viimeksi mainitun liitteen 18. järjestysnumerossa todetaan seuraavaa:

Järjestys-numero	CN-koodi	Tavaran kuvaus	Kiintiön määrä	Tulli (%)	Muut ehdot ja edellytykset
1	2	3	4	5	6
...	...	...	...	...	...
18		Kanan palat,	15 500 t	0	
	0207 41 10	Jäädetyt			
	0207 41 41	Luuttomat rinta ja sen palat			
	0207 41 71	muut			

8 Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

"2. — — tileihin kirjaaminen ei tapahdu jälkikäteen, jos:

— —

b) lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa ollut ei ole voinut kohtuudella havaita.”

- 9 Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 871 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jos tulliviranomaiset – – joko pitävät koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan edellytyksiä täyttyneinä tai ovat epävarmoja siitä, koskevatko tämän säännöksen perusteet kyseistä tapausta, niiden on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 872–876 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.”

- 10 Saman asetuksen 873 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kyseistä tapausta komiteassa tutkimaan kokoontuneista kaikkien jäsenvaltioiden edustajista koostuvaa asiantuntijaryhmää kuultuaan komissio tekee päätöksen, jolla vahvistetaan joko, että kyseiset tullit voidaan tutkitussa tilanteessa jättää jälkikäteen tileihin kirjaamatta tai että ne on kirjattava tileihin jälkikäteen.”

Asian tosiseikasto

11 Oikeudenkäynnin taustalla olevat tosiseikat on selostettu valituksenalaisen tuomion 8–18 kohdassa seuraavasti:

”8 – – Biegi – – ja Commonfood – – ovat Saksan oikeuden mukaan perustettuja toisiinsa sidoksissa olevia yhtiöitä, jotka harjoittavat siipikarjanlihan kauppaa. Kantajat ovat kaksi Saksan tärkeimmistä kananlihantuojista.

9 Saksan liittotasavallan valtiovarainministeriö muutti 29.6.1995 antamallaan asetuksella (jäljempänä Eilverteiler) Saksan käyttötullitariffia lisäämällä siihen muun muassa tariffikiintiön K 4047 (kananliha), jonka osalta tulliprosentti oli 0 ja joka tuli voimaan 1.7.1995. Tämä kiintiö vastaa edellä mainittuja CN-nimikkeitä 0207 41 10, 0207 41 41 ja 0207 41 71. Eilverteilerissä ei ollut mitään mainintaa edellytyksestä, jonka mukaan edellä mainittuun kiintiöön kuuluvien tuotteiden tuonnissa olisi esitettävä tuontitodistus.

10 Ajanjaksona 13.–18.7.1995 ja ajanjaksona 4.–22.9.1995 Biegi ilmoitti tuotavaksi eri lähetyksissä jäädytettyjä kanan paloja (CN-koodi 0207 41 10), jotka olivat peräisin Thaimaasta. Commonfood ilmoitti 24.7.1995 tuotavaksi eri lähetyksissä tähän samaan CN-koodiin kuuluvia jäädytettyjä kanan paloja, jotka olivat peräisin Thaimaasta. Kantajat eivät liittäneet tulli-ilmoituksiinsa tuontitodistuksia.

- 11 Eilverteilerillä Saksan käyttötullitariffiin tehtyjen muutosten johdosta toimivaltainen tullitoimipaikka kuitenkin käytti edellä mainittua yhteisön tariffikiintiötä ja myönsi kantajille vapautuksen tullimaksuista.

- 12 Vuoden 1995 elokuun aikana kantajat, joilla oli herännyt epäilyjä heinäkuussa 1995 suoritetuissa tulliselvityksissä sovellettujen tullien suhteen, esittivät hallintojohtajansa välityksellä tuontitodistuksia ja ottivat puhelimitse yhteyttä liittotasavallan valtiovarainministeriöön sekä tariffikiintiöiden keskusvalvontavirastoon saadakseen kyseisten tuotteiden tuontiin sovellettavaa järjestelmää koskevia tarkempia tietoja. Aluksi yksiköt, joiden puoleen oli käännytty, ilmoittivat puhelimitse, että sovelletut tullit olivat oikeita, vaikka tulli-ilmoitusten tueksi ei esitetty tuontitodistusta. Kantajat pyysivät tällöin tämän tiedon kirjallista vahvistamista.

- 13 Saksan tulliviranomaisten kirjallisessa vastauksessa, joka toimitettiin kantajille 22.8.1995 päivätyllä kirjeellä, todettiin kuitenkin, että kiintiön käyttäminen edellytti sitä, että tulli-ilmoituksen tueksi esitetään tuontitodistus. Samana päivänä liittotasavallan valtiovarainministeriö muutti takautuvasti Saksan käyttötullitariffia. Tästä muutoksesta seurasi, että 1.7.1995 alkaen oli tarpeen esittää tuontitodistus kyseisen tariffikiintiön käyttämiseksi.

- 14 Niinpä toimivaltainen tullitoimipaikka eli Hauptzollamt Bremen-Freihafen määräsi kahdella verojen ja maksujen muuttamista koskevalla päätöksellä, jotka oli tehty 12. ja 13.8.1996, jälkikäteen kannettavaksi tuontitullit, joiden suuruus Commonfoodin suorittamien tuontien osalta oli yhteensä 222 116,06 Saksan markkaa (DEM) (12.8.1996 tehty päätös) ja Biegin suorittamien tuontien osalta yhteensä 259 270,23 DEM, joista 218 605,64 DEM heinäkuussa 1995 suoritettujen tuontien osalta ja 40 664,59 DEM syyskuussa 1995 suoritettujen tuontien osalta (13.8.1996 tehty päätös).

- 15 Kantajat vetosivat vilpittömään mieleensä, Saksan viranomaisten erehdykseen ja siihen, että erehdys oli sellainen, ettei sitä voitu havaita, ja vaativat, ettei tuontitulleja kirjata tileihin jälkikäteen.
- 16 Toimivaltaisen tullitoimipaikan hylättyä kantajien vaatimukset 30.7.1997 kantajat saattoivat asian Finanzgericht Bremenin (Saksa) käsiteltäväksi. Kuten asian selvittämisen jälkeen 14.12.1999 pidetyn istunnon pöytäkirjasta ilmenee, kyseinen tuomioistuin katsoi Biegin syyskuussa 1995 tekemien tulli-ilmoitusten osalta, että Biegin kanteella oli vain vähän menestysmahdollisuuksia, koska tälle yhtiölle oli saksalaisen tulliviranomaisen edellä mainitulla 22.8.1995 päivätyllä kirjeellä asianmukaisesti ilmoitettu oikeasta oikeustilasta. Niinpä Finanzgericht Bremen suositteli Biegille sitä, että tämä harkitsisi mahdollisuutta peruuttaa näitä ilmoituksia koskevan kanteensa. Sen sijaan heinäkuussa 1995 tehtyjen tulli-ilmoitusten osalta tämä sama tuomioistuin katsoi väliaikaisesti, että oli mahdollista myöntää kantajille tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu luottamuksensuoja, ja ehdotti toimivaltaiselle tullitoimipaikalle, että tämä tarkistaisi, olisiko edellä mainitut 12. ja 13.8.1996 tehdyt verojen ja maksujen muuttamista koskevat päätökset mahdollista peruuttaa näiden ilmoitusten osalta.
- 17 – – asetuksen (ETY) N:o 2454/93 – – 871 artiklan nojalla Saksan liittotasavalta pyysi 2.8.2000 ja 17.4.2001 päivätyillä kirjeillä komissiota päättämään tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, oliko perusteltua olla kirjaamatta tuontitulleja jälkikäteen tileihin asioissa, joissa asianosaisina ovat yhtäältä tulliviranomainen ja toisaalta Biegi ja Commonfood.
- 18 Komissio katsoi, ettei asian olosuhteista ilmennyt itse tulliviranomaisten tehneen sellaista tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua erehdyttä, jota vilpittömässä mielessä toiminut toimija ei olisi

voinut havaita, ja se päätti 14.8.2001 tekemässään päätöksessä (asia T-309/01) –
– ja 5.3.2002 tekemässään päätöksessä (asia T-239/02) – – että tuontitullit, joita
Saksan liittotasavallan edellä mainitut pyynnöt koskivat, oli kirjattava tileihin.”

Kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.12.2001 ja 8.8.2002 toimittamillaan kannekirjelmillä kantajat nostivat nämä kanteet riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi.
- 13 Kanteidensa tueksi kantajat vetosivat kolmeen perusteeseen, joista ensimmäinen koski tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista, toinen suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja kolmas hyvän hallinnon periaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista.
- 14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla sen käsiteltäväksi saatetut kaksi kannetta yhdistetyissä asioissa T-309/01 ja T-239/02 kokonaisuudessaan hylättyään perusteettomina kaikki kantajien esittämät kanneperusteet.
- 15 Ensimmäisen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 83 kohdassa, että komissio oli menetellyt oikein katsoessaan, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetyistä kumulatiivisista edellytyksistä järjestyksessä toinen — joka koskee sitä, ettei kokenut alan ammattilainen ole voinut havaita tulliviranomaisten virhettä — ei ollut täyttynyt nyt esillä olevassa tapauksessa ja että oli perusteltua kirjata kyseisten tuontien tuontitullit jälkikäteen tileihin.

- 16 Tähän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi huomautettuaan sovellettavasta oikeuskäytännöstä ja todettuaan valituksenalaisen tuomion 56 kohdassa riidattomiksi Saksan tulliviranomaisten kaksi virhettä eli Eilverteilerin virheellisen version ja kantajien heinäkuussa 1995 tuomien tavaroiden tulliselvityksen, jossa tavaroille myönnettiin tullietuuskohtelu ilman tuontitodistuksen esittämistä.
- 17 Sitä vastoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sivuutti merkityksettömänä erään toisen virheen, johon kantajat vetosivat ja joka koski tariffikiintiöiden keskusvalvontaviraston virkamiehen kantajien Steiner-nimiselle työntekijälle puhelimitse ennen 13.7.1995 eli ennen kiistanalaisia tuonteja ilmoittamia virheellisiksi väitettyjä tietoja. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 58 ja 59 kohdassa, että täysin riippumatta siitä, että nämä puhelimitse saadut tiedot on annettu myöhään ja että komissio kiistää niiden merkityksen, kyseiset tiedot eivät mitenkään käy toteen asiakirjavivhkoon liitetyistä asiakirjoista.
- 18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti tämän jälkeen valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, ettei sovellettavaa säännöstöä ole pidettävä monimutkaisena, koska asetuksen N:o 1431/94 1 artiklassa säädetään selvästi, että tuotaessa tämän monivuotisen tariffikiintiön mukaisesti yhteisöön tuotteita on esitettävä tuontitodistus.
- 19 Tuomioistuin totesi vielä valituksenalaisen tuomion 65–67 kohdassa, että asetuksen N:o 1359/95 — jossa on tavaroiden yhdistetystä nimikkeistöstä uusi versio, joka tuli voimaan 1.7.1995 — liitteessä 7 on luettelo Maailman kauppajärjestön (WTO) kiintiöistä, jotka toimivaltaiset yhteisön viranomaiset myöntävät, ja että siinä olevilla viittauksilla tullilainsäädännön muihin oikeussääntöihin on vain toteava merkitys. Asetuksella N:o 1359/95 ei näin ollen ole avattu 1.7.1995 alkaen uutta, asetuksella N:o 774/94, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2198/95, käyttöön otetusta tullietuuskiintiöstä erilliseksi väitettyä tullietuuskiintiötä.

- 20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti myös huomioon sen, että toimivaltaiset tulliviranomaiset eivät pysyttäneet erehdyksessä vaan korjasivat virheensä hyvin lyhyessä ajassa eli kuukauden kuluessa erehdyksen tapahtumisesta.
- 21 Tuomioistuin totesi tämän ohella valituksenalaisen tuomion 70 ja 71 kohdassa, että kantajat oli katsottava kokeneiksi elinkeinonharjoittajiksi ja tietoisiksi siitä, mikä merkitys tuontitodistuksella oli näitä tavaroita koskevan monivuotisen tariffikiintiön soveltamiselle.
- 22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi myös, etteivät kantajat olleet täyttäneet velvollisuuttaan toimia huolellisesti, minkä osalta se totesi valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa, että elinkeinonharjoittajan, jonka toiminta olennaisilta osilta koostuu tavaroiden tuonnista ja viennistä ja jolla jo on tietty kokemus alalta, on varmistettava asianmukaisia virallisia lehtiä lukemalla suorittamiinsa toimiin sovellettavasta yhteisön oikeudesta. Tällainen elinkeinonharjoittaja ei näin ollen voi sovellettavan tulliprosentin selvittämiseksi toimia yksinomaan kansallisessa käyttötariffissa annetun tiedon perusteella. Tuomioistuin katsoi lisäksi valituksenalaisen tuomion 76–81 kohdassa, etteivät kantajat myöskään voineet vedota pelkkiin puhelimessa annettuihin ohjeisiin tai siihen, ettei niillä ollut riittävästi aikaa pyytää toimivaltaisilta viranomaisilta kirjallista selvitystä kyseessä olleesta oikeudellisesta tilanteesta.
- 23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi toisen kanneperusteen valituksenalaisen tuomion 88 kohdassa todeten, että koska tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät tässä tapauksessa täyty, riidanalaisista tuonneista kannettavien tullien kirjaaminen jälkikäteen tileihin riidanalaisilla päätöksillä ei sellaisenaan voi merkitä suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.

- 24 Kolmannen kanneperusteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 93 ja 96 kohdassa, koska se katsoi, ettei hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista koskevaa väitettä ole mitenkään perusteltu ja että yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskeva väite oli perusteeton, koska tilanne ei nyt ollut rinnastettavissa kantajien kanneperusteensa tueksi mainitsemiin tapauksiin.

Asianosaisten vaatimukset

- 25 Biegi ja Commonfood vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- kumoaa komission 14.8.2001 tekemän päätöksen K(2001) 2533 (REC 4/00) siltä osin kuin siinä määrätään kirjattavaksi jälkikäteen tileihin 218 605,64 DEM:n suuruiset tuontitullit
- kumoaa komission 5.3.2002 tekemän päätöksen K(2002) 857 (REC 4/01), jossa määrätään kirjattavaksi jälkikäteen tileihin 222 116,06 DEM:n suuruiset tuontitullit
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

27 Valituksensa tueksi kantajat esittävät kaksi kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista ja toinen menettelyvirhettä.

28 Komissio katsoo ensisijaisesti, ettei näitä kanneperusteita voida ottaa tutkittavaksi. Toissijaisesti se pitää niitä perusteettomina.

Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten lausumat

29 Kantajat kohdistavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen moitteita sen vuoksi, että tämä on hylännyt kanteen nojautuen siihen, että tulliviranomaisten virhe oli kantajien havaittavissa, ja näin liioitellut talouden toimijoiden huolellisuusvaatimusta ja että tämä on jättänyt huomiotta sovellettavan säännösten monimutkaisuuden.

30 Kantajien mukaan tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdalla on tulkittava yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti kyseisen säännöksen tarkoituksen valossa. Tuona tarkoituksena on suojella tullivelallisen perusteltua luottamusta siihen, että kaikki tullien kantamista tai kantamatta jättämistä koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat perusteltuja (asia C-251/00, *Ilumitronica*, tuomio 14.11.2002, Kok. 2002, s. I-10433, 39 kohta). Vaikka oikeuskäytännön mukaan virheen luonne riippuu kyseisen säännösten monimutkaisuudesta ja siitä ajasta, jonka viranomaiset ovat pysyttäneet virheessä, tämä aika ei ole itsenäinen välttämätön edellytys virheen havaitsematta jäämisen hyväksyttävyydelle vaan pelkkä indisio siitä. Tässä tapauksessa kyseessä on kahden saksalaisen viranomaisen tekemä kiistaton ja toistunut virhe. Säännösten monimutkaisuus johtuu useiden eri säännösten soveltamisesta, jotka ovat yhteydessä toisiinsa mutta eivät täsmennä selkeästi sovellettavaa säännöstöä, eikä Euroopan yhteisöjen virallisen lehden lukeminen riitä konkreettisesti osoittamaan sovellettavaa oikeutta.

31 Kantajat korostavat, että sillä hetkellä, kun ne tekivät päätöksensä, Eilverteilerin mukaan ei ollut velvollisuutta esittää tuontitodistusta, ja siinä viitattiin asetukseen N:o 1359/95, jonka liitteen 18. järjestysnumeron kohdalla, joka koski kyseisiä uusia WTO-tariffikiintiöitä, ei ollut mainintaa kuudennessa sarakkeessa, vaikka samassa sarakkeessa useimpien muiden tariffikiintiöiden kohdalla todettiin, että näiden hyväkseen saannille oli asiaa koskevissa yhteisön säännöksissä määrättyjä edellytyksiä. Tämä maininnan puuttuminen 18. järjestysnumerosta sai Saksan toimivaltaiset viranomaiset ja kantajat päättämään, että kyseiset kaksi tariffikiintiötä siipikarjanlihalle — jotka on määritetty Uruguay'n kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986–1994) laadituissa sopimuksissa, jotka on hyväksytty Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22.12.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY (EYVL L 336, s. 1) — olivat sellaisia, joita velvollisuus esittää tuontitodistus ei koskenut.

32 Kantajien mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen tosiseikkojen arvioinnissaan, kun se on pitänyt lyhyenä sitä lähes kahden kuukauden

mittaista ajanjaksoa, jonka aikana Saksan korkeimmat tulliviranomaiset olivat erehdyksen vallassa normatiivisessa toiminnassaan. Se, että tällaiset viranomaiset erehtyivät näin, riittää kantajien mielestä osoittamaan, ettei virhe ollut kokoneiden alan ammattilaisten havaittavissa, kun vielä oli kyse uusista tariffikiintiöistä, jotka eivät kuuluneet aiempien yhteisön säännösten alaan.

33 Huolellisuusvelvollisuuden osalta kantajat painottavat, että nimenomaan niiden toistuvat kysymykset, jotka koskivat yksinomaan tuontitodistuksen esittämisen tarpeellisuutta ja jotka esitettiin eri asianomaisille yksiköille, saivat tulliviranomaiset oikaisemaan Eilverteilerissa olleen virheen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinten sen toteamuksen osalta, jonka mukaan kantajilla oli riittävä aika kääntyä kirjallisesti komission puoleen, ne viittaavat ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä vastauskirjelmään. Ne muistuttavat tämän lisäksi, että yhteisön tullilainsäädännön täytäntöönpano kuuluu jäsenvaltioiden viranomaisille ja että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohta menettää merkityksensä, jos yritysten on kysyttävä komissiolta neuvoa.

34 Komission mielestä ensimmäistä kanneperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska se asiallisesti pelkäästään toistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut taikka koskee tosiseikkoja. Siltä osin kuin se koskee näyttöä, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei katsonut tarpeelliseksi tutkia, valitus koskee komission mukaan tosiseikkaa ja on tosiasiallisesti pelkkää kanteen toistamista. Kanteen toistamisena on pidettävä myös niitä valituksen väitteitä, jotka koskevat säännösten monimutkaisuutta, mahdottomuutta havaita tulliviranomaisten virhettä eräissä tapauksissa ja yritysten huolellisuusvelvollisuutta. Väite siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut väärin tosiseikkoja, jotka saivat sen pitämään lyhyenä sitä aikaa, jona virhe vallitsi, koskee tosiseikkojen arviointia.

35 Komissio väittää toissijaisesti, että yhteisön oikeuden rikkomista koskeva kanneperuste on perusteeton. Se huomauttaa, että edellä mainitussa asiassa Ilumitrónica, johon kantajat vetoavat, oli kyse Turkin viranomaisten erehdyksestä, joka vallitsi yli 20 vuotta, ja monimutkaisemmasta ja sirpaleisemmasta lainsäädännöstä, joka edelsi

tullikoodeksia. Erehdys koskee myös Turkin tasavallan ja toisaalta ETY:n jäsenvaltioiden sekä yhteisön 12.9.1963 Ankarassa allekirjoittamaa Euroopan talousyhteisön ja Turkin välistä assosiaatiosopimusta, joka on tehty, hyväksytty ja vahvistettu yhteisön puolesta 23 päivänä joulukuuta 1963 tehdyllä neuvoston päätöksellä 64/732/ETY (EYVL 1964, 217, s. 3685), koska tällä sopimuksella perustetun assosiaationeuvoston päätöksiä ei julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*. Kyseisen jutun monimutkaisuus ei ole verrattavissa nyt esillä olevaan.

- 36 Komission mukaan sitä, että virhe ei ollut havaittavissa, ei ole mitenkään näytetty toteen, sillä kantajat eivät osoita perustelluiksi väitteitään, joiden mukaan Saksan tulliviranomaiset vahvistivat puhelimessa useaan otteeseen, ettei tuontitodistusta tarvita. Säännösten monimutkaisuuteen ei voida tehokkaasti vedota tässä tapauksessa, kun velvollisuutta, jonka mukaan tariffikiintiön saamiseksi on esitettävä tuontitodistus — ja joka kiistanalaisten tuontien ajankohtana oli ollut olemassa jo yli vuoden — ei selvästikään voitu saattaa kyseenalaiseksi asetuksella N:o 1359/95, joka koski pelkästään tariffi- ja tilastonimikkeistöä. Siinä olleilla viittauksilla muuhun tullilainsäädäntöön oli vain toteava merkitys, eikä tällaisten viittausten puuttuminen voinut olla indisio näiden säännösten soveltumattomuudesta. Saksan käyttötariffi oli vain työtä helpottamaan tarkoitettu käsikirja.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

— Ensimmäisen kanneperusteen tutkittavaksi ottaminen

- 37 Tämän kanneperusteen tutkittavaksi ottamisen osalta on todettava ensinnäkin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 225 artiklasta, yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja yhteisöjen tuomioistui-

men työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (ks. mm. asia C-41/00 P, Interporc v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. I-2125, 15 kohta ja asia C-496/99 P, komissio v. CAS Succhi di Frutta, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-3801, 48 kohta).

38 Kyseisissä säännöksissä asetettua perusteluvollisuutta ei täytä sellainen valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, sellaisetkin, joiden pohjana olevien tosiseikkojen osalta tämä tuomioistuin on tosiseikastoa määrittäessään nimenomaisesti omaksunut eri näkemyksen (ks. mm. em. asia Interporc v. komissio, tuomion 16 kohta ja em. asia komissio v. CAS Succhi di Frutta, tuomion 49 kohta).

39 Jos valittaja kuitenkin riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän yhteisön oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. Muutoksenhakumenettelyn tarkoitus nimittäin jäisi osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (ks. mm. em. asia Interporc v. komissio, tuomion 17 kohta ja em. asia komissio v. CAS Succhi di Frutta, tuomion 50 kohta).

40 Toiseksi on muistettava, että EY 225 artiklasta ja yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklasta seuraa, että valitus voi koskea vain oikeuskysymyksiä. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavat tosiseikat, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritettyjen tosiseikkojen paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetuista asiakirjoista, ja toisaalta arvioimaan näitä tosiseikkoja.

Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle toimitettu aineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikkojen arviointi ei ole sen luonteinen oikeuskysymys, että se sellaisenaan kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin valitusasian käsittelyn yhteydessä (ks. mm. asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 47–49 kohta ja asia C-470/00 P, parlamentti v. Ripa di Meana ym., tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-4167, 40 kohta).

41 Sitä vastoin on riidatonta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määritettyä ratkaisun perustaksi asetettavat tosiseikat ja arvioitua näitä tosiseikkoja yhteisöjen tuomioistuimella on EY 225 artiklan nojalla toimivalta valvoa näiden tosiseikkojen oikeudellista luonnehdintaa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen niiden perusteella tekemiä oikeudellisia johtopäätöksiä. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on useasti todennut, tällainen luonnehdinta muodostaa oikeuskysymyksen, joka täten voidaan saattaa yhteisöjen tuomioistuimen valvonnan alaiseksi valituksella (ks. mm. asia C-19/93 P, Rendo ym. v. komissio, tuomio 19.10.1995, Kok. 1995, s. I-3319, 26 kohta ja em. asia parlamentti v. Ripa di Meana ym., tuomion 41 kohta).

42 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa Biegi ja Commonfood väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimineen yhteisön oikeuden vastaisesti, kun tämä katsoi, että Saksan tulliviranomaisten virheet olivat kantajien havaittavissa. Ne kohdistavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen moitteita etenkin siksi, että näin tehdessään tämä on tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on sitä tulkinnut, soveltamisen osalta liioitellut asianomaisten talouden toimijoiden huolellisuusvaatimusta ja arvioinut väärin kyseisen tullilainsäädännön monimutkaisuuden.

43 Näin ollen kantajat kyseenalaistavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vastauksen kysymykseen tosiseikkojen oikeudellisesta luonnehdinnasta ja asettavat oikeuskysymyksen yhteisöjen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

44 Tämän johdosta ensimmäinen kanneperuste voidaan ottaa tutkittavaksi.

— Ensimmäisen kanneperusteen hyväksyttävyyden

- 45 Aluksi on todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valituksenalaisen tuomion 56 kohdassa huomauttaa, että esillä olevassa tapauksessa Saksan tulliviranomaisten tekemät kaksi virhettä eli Eilverteilerin antaminen virheellisenä ja kantajien heinäkuussa 1995 tuomien tavaroiden tullaus ilman tuontitodistusta tullietuus myöntäen ovat riidattomia.
- 46 Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan toimivaltaiset viranomaiset eivät saa kirjata tuontitulleja tileihin jälkikäteen, jos kaikki seuraavat kolme edellytystä täyttyvät: tullit ovat jääneet kantamatta toimivaltaisen viranomaisen virheen takia, viranomaisen virhe on luonteeltaan sellainen, että vilpittömässä mielessä toiminut tullivelallinen ei ole voinut kohtuudella havaita sitä, ja tullivelallinen on noudattanut kaikkia voimassa olevassa säännöstössä olevia tullil ilmoitusta koskevia säännöksiä (ks. vastaavasti asia 161/88, Binder, tuomio 12.7.1989, Kok. 1989, s. 2415, 15 ja 16 kohta; yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 83 kohta; asia C-299/98 P, CPL Imperial 2 ja Unifrigo v. komissio, määräys 9.12.1999, Kok. 1999, s. I-8683, 22 kohta ja asia C-30/00, William Hinton & Sons, tuomio 11.10.2001, Kok. 2001, s. I-7511, 68, 69, 71 ja 72 kohta).
- 47 Toisena mainitun, tässä valituksessa ainoana kyseessä olevan edellytyksen osalta on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimivaltaisten tulliviranomaisten virheen havaittavuutta arvioitaessa on otettava huomioon virheen laatu, kyseisillä toimijoilla oleva kokemus alalta sekä se huolellisuus, jota nämä ovat noudattaneet (em. yhdistetyt asiat Faroe Seafood ym., tuomion 99 kohta ja em. asia Ilumitrónica, tuomion 54 kohta).

- 48 Virheen laatua on arvioitava ottaen huomioon kysymyksessä olevan säännösten monimutkaisuus tai — päinvastoin — riittävä yksinkertaisuus (ks. asia C-187/91, *Belovo*, tuomio 16.7.1992, Kok. 1992, s. I-4937, 18 kohta ja em. yhdistetyt asiat *Faroe Seafood ym.*, tuomion 100 kohta) sekä aika, jonka viranomaiset ovat jatkaneet virheellistä käytäntöään (asia C-38/95, *Foods Import*, tuomio 12.12.1996, Kok. 1996, s. I-6543, 30 kohta ja em. asia *Ilumitronica*, tuomion 56 kohta).
- 49 Nyt esillä olevassa tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin torjui kyseessä olevan säännösten monimutkaisuuden nojautuen valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa siihen, että yhteisön riidanalaisen tariffikiintiön käyttöön sovellettavat oikeussäännöt annetaan säädöksissä, jotka koskevat kyseisen kiintiön avaamista ja hallintotapaa ja tällaisen kiintiön soveltamisen yksityiskohtaisia sääntöjä, eli siis asetuksessa N:o 774/94, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2198/95, ja asetuksessa N:o 1431/94, jonka 1 artiklassa säädetään selvästi, että tuotaessa tämän monivuotisen tariffikiintiön mukaisesti yhteisöön tuotteita on esitettävä tuontitodistus.
- 50 On kuitenkin huomattava, että asetuksen N:o 1359/95, jolla komissio julkaisi tavaroiden yhdistetystä nimikkeistöstä uuden version, joka tuli voimaan 1.7.1995, edellä mainitussa liitteessä 7 on luettelo WTO-kiintiöistä, jotka toimivaltaiset yhteisön viranomaiset myöntävät. Liitteen 7 kuudennessa sarakkeessa, joka on esitetty tämän tuomion 7 kohdassa ja jonka otsikkona on ”Muut ehdot ja edellytykset”, ei ole mitään mainintaa esillä olevassa asiassa kyseessä olevaa tavaroiden yhdistettyä nimikkeistöä koskevan 18. järjestysnumeron kohdalla, kun taas samassa sarakkeessa todetaan muiden tavaroiden osalta, että ”tämän kiintiön hyväksisaanti edellyttää asiaa koskevassa yhteisön lainsäädännössä säädettyjen ehtojen täyttämistä”.
- 51 Näin todetusta seuraa ensinnäkin, että ensi kertaa 1.7.1995 alkaen asetuksesta N:o 1359/95 ilmenevässä yhdistetyssä nimikkeistössä oli erikseen luettelo WTO-

kiintiöistä, jotka toimivaltaiset yhteisön viranomaiset myöntävät. Tämän vuoksi tuosta asetuksesta — jonka kolmannessa perustelukappaleessa todetaan olevan tarpeen toteuttaa 1.7.1995 lukien tiettyjä Uruguayn kierroksen monenvälisissä neuvotteluissa määriteltyjä tariffitoimenpiteitä maataloustuotteiden alalla — oli mahdollista saada sellainen vaikutelma, että sillä avattiin kyseisestä päivämäärästä lukien uusia tariffikiintiöitä, jotka olivat erillisiä asetuksella N:o 774/94 1.1.1994 alkaen avatuista. Lisäksi samat tariffikiintiöt, jotka koskivat tavaroita, jotka olivat kiistanalaisten tuontien kohteena, avattiin taannehtivasti 1.7.1995 lukien 18.9.1995 eli noiden tuontien jälkeen annetulla asetuksella N:o 2198/95.

52 Toiseksi, kun — muita tavaroita koskevista maininnoista poiketen — uudessa yhdistetyssä nimikkeistössä ei ollut mitään mainintaa ehdoista, joiden täyttymistä nyt käsiteltävänä olevassa asiassa esillä olevien tavaroiden tariffikiintiöiden hyväksi saaminen edellytti, tämä saattoi johtaa ajattelemaan, ettei kyseisten tariffikiintiöiden käytölle ollut asetettu ehtoja.

53 Asetuksessa N:o 1359/95 ei myöskään ollut mainintaa, joka olisi voinut saada toimijat katsomaan, että sen liitteissä olevalla tiedolla on pelkästään toteava merkitys.

54 Tältä pohjalta on pääteltävä asetuksen N:o 1359/95 olleen moniselitteinen WTO-tariffikiintiöitä koskevien osiensa todellisen ulottuvuuden osalta erityisesti siltä osin kuin oli kyse CN-nimikkeisiin 0207 41 10, 0207 41 41 ja 0207 41 71 kuuluvista tavaroista. Asetuksen liitteen 7 kuudennen sarakkeen otsikon ja sarakkeessa olevien eri mainintojen yhdistelmä synnytti tilanteen, joka ei ollut riittävän yksinkertainen, jotta niiden tarkastelun perusteella olisi ollut helppo havaita, että kyseisiin tavaroihin

liittyvien tariffikiintiöiden käyttöä 1.7.1995 lukien koski edelleen asetuksessa N:o 1431/94 säädetty edellytys, jonka mukaan tuontitodistus on esitettävä. Sovellettavaa lainsäädäntöä voidaankin objektiivisesti katsoen pitää monimutkaisena (ks. esim. em. asia *Ilumitrónica*, tuomion 57 kohta).

- 55 Tämä luonnehdinta johtuu suoraan asetuksen N:o 1359/95 liitteen 7 sisällöstä, jossa vain muutamia päiviä ennen nyt kyseessä olevia tuonteja tuotiin yhdistettyyn nimikkeistöön ensi kertaa WTO-tariffikiintiöt. Asianomaisten toimijoiden koke-musta kyseisten tavaroiden kaupan alalta ei tämän vuoksi voida tässä tapauksessa ottaa huomioon siten, että niiden olisi ollut helppo havaita Eilverteilerissa oleva virhe. Lisäksi virheen olivat tehneet Saksan korkeimmat tulliviranomaiset, jotka käyttötariffiaan asetuksen N:o 1359/95 huomioon ottamiseksi muuttaessaan jättivät mainitsematta, että edellä mainittuihin nimikkeisiin kuuluvien tavaroiden tuonti edellytti tuontitodistuksen esittämistä. Tämä virhe lisäksi korjattiin vasta useita viikkoja kyseisen asiakirjan julkaisun jälkeen, kun toimijat olivat asianmukaisesti kääntyneet näiden puoleen varmistuakseen tuontiansa sääntöjenmukaisuudesta. Tältä osin näihin toimijoihin ei voida kohdistaa moitteita siitä, etteivät ne ole täyttäneet niille kuuluvaa huolellisuusvelvollisuutta sillä perusteella, että ne eivät kirjallisesti ottaneet yhteyttä toimivaltaiseen viranomaiseen ennen kiistanalaisia tuonteja.

- 56 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim on virheellisesti katsonut, että tulliviranomaisten erehdykset eivät olleet sellaisia, etteivät kantajat voineet niitä kohtuudella havaita. Nämä voivat näin ollen aiheellisesti väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun tämä katsoi näin ja arvioi, ettei järjestyksessä toinen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainituista edellytyksistä täyty tässä tapauksessa. Valituksenalainen tuomio on näin ollen kumottava tästä syystä ilman, että on tarpeen tutkia kantajien toista kanneperustetta.

Aineellinen kysymys

- 57 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan mukaisesti on todettava, että koska asia on ratkaisukelpoinen, on syytä ratkaista kantajien esittämät aineelliset vaatimukset, jotka koskevat riidanalaisten päätösten kumoamista.
- 58 Mainitun johdosta on todettava, että komissio on väärin perustein riidanalaisissa päätöksissä tuontitullien kirjaamiseksi jälkikäteen tileihin kantajien ja Saksan tulliviranomaisten välisessä kiistassa katsonut, ettei asian olosuhteista ilmennyt tulliviranomaisten tehneen sellaista tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua erehdystä, jota vilpittömässä mielessä ollut toimija ei olisi voinut havaita.
- 59 Näin ollen kantajien kanneperuste, joka koskee kyseisen artiklan rikkomista, on hyväksyttävä. Riidanalaiset päätökset on tämän vuoksi kumottava ilman, että on tarpeen tutkia muita kanneperusteita.

Oikeudenkäyntikulut

- 60 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota 118 artiklan nojalla sovelletaan muutoksenhakuun, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Biegi ja Commonfood ovat vaatineet asian hävinneen komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, tämä on velvoitettava ne korvaamaan.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kuudes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Kumotaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa, Biegi Nahrungsmittel ja Commonfood vastaan komissio, 17.9.2003 antama tuomio.**

- 2) **Kumotaan komission 14.8.2001 tekemä päätös K(2001) 2533 (REC 4/00) siltä osin kuin siinä määrätään kirjattavaksi jälkikäteen tileihin Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH:lle 218 605,64 DEM:n suuruiset tuontitullit.**

- 3) **Kumotaan komission 5.3.2002 tekemä päätös K(2002) 857 (REC 4/01), jossa määrätään kirjattavaksi jälkikäteen tileihin Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH:lle 222 116,06 DEM:n suuruiset tuontitullit.**

- 4) **Euroopan yhteisöjen komissio veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset